Užsieniečius lietuviškai kalbėti mokanti žurnalistė Asta Borusevičiūtė: „Vis atrandu kažką naujo“

Evelina Kislych. Komforto zonoje Lietuvoje gyvenusi tuometinė Lietuvos radijo ir televizijos laidos „Labas rytas“ redaktorė bei žurnalistė Asta Borusevičiūtė vieną gražią dieną išvyko į Vokietiją. Ten atvykti ji buvo pakviesta bendraminčių iš Maltos ordino pagalbos tarnybos, kurios veikloje ji aktyviai dalyvavo. Jau šešerius metus sėkmingai Hamburge gyvenanti ir dirbanti aktyvistė šiandien ne tik tęsia savo profesinę veiklą ir vadovauja Hamburge įsikūrusiai lietuviškajai mokyklai „Abėcėlė“, bet ir moko visus norinčius lietuvių kalbos.

Sergėjaus Šišulino nuotr.

Su Asta kalbamės apie staigius likimo posūkius, gyvenimo Vokietijoje subtilybes ir profesinius pasiekimus.

Asta, jau šešerius metus gyveni viename didžiausių Europos uostamiesčių, Hamburge. Kodėl tavo lietuviškasis laivas nuplaukė ir prisišvartavo vakaruose?

Staigmenoms reikia visada būti pasirengus. Tai ugdo gebėjimą būti lankstiems ir gyvenimui dovanoja naujų iššūkių. Taip nutiko ir man. Tiesą sakant, ši staigmena man tik dar kartą įrodė, kad svajonės tikrai pildosi. Man visada magėjo save išbandyti užsienyje, tačiau nenorėjau išvažiuoti tik tam, kad išvažiuočiau. Tyliai sau svajojau, jei išvažiuosiu, tai tik tada, kai turėsiu darbo pasiūlymą savo profesinėje srityje. Kadangi dirbau žurnaliste, supratau, kad svajonei išsipildyti lyg ir nėra šansų.

Tačiau vieną dieną, kaip iš giedro dangaus, sulaukiau Hamburgo maltiečių

kvietimo: „Asta, mums tavęs reikia, atvažiuok“. Žinoma, vokiečiai mane pažinojo, nes buvau aktyvi savanore Vilniaus Maltos ordino pagalbos tarnyboje, vadovavau jauniesiems maltiečiams ir globodavau vokiečius maltiečius, kai šie lankydavosi Lietuvoje. Kadangi vokiečių kalba buvo mano pagrindinė užsienio kalba mokykloje (mokiausi Naujosios Akmenės Ramučių vidurinėje mokykloje, dabar – gimnazija), jos mokytis man jau nebereikėjo. Beliko tik priimti iššūkį dirbti viešųjų ryšių skyriuje, atsisveikinti su savąja komforto zona ir susikrauti lagaminus.

Pagal specialybę, kurią įgijai Lietuvoje, esi žurnalistė. Kaip pavyksta laikytis savo profesinės krypties išvykus į užsienį? Gal rašai straipsnius jau ir vokiečių kalba?

Nors be problemų bendrauju vokiečių kalba, vis dėlto tobuliausio šios kalbos lygio, manau, man nebepavyks pasiekti. Gali būti, kad aš esu nepakankamai gabi kalboms, o gal atvažiavau jau tokiame amžiuje (būdama beveik trisdešimties), kai kalbą jau per vėlu tobulai įvaldyti. Nevartoju vokiečių kalbos taip laisvai kaip lietuvių, todėl vokiškai rašančia žurnaliste netapsiu. Bet žurnalistikos neapleidau. Šiuo metu rašau dienraščiui „Lietuvos rytas“, o atradimais čia dalinuosi savo tinklaraštyje „Atrasti Vokietiją“.

Vienas iš tavo tikslų Hamburge – vaikų ugdymas, esi lietuviškosios mokyklėlės „Abėcėlė“ vadovė. Kaip sekasi? Kokie tavo/vaikų pasiekimai?

Dirbti su vaikais man visada labai patiko. Kai atvykau į Hamburgą, iškart susiradau lietuvių bendruomenę, o kai sužinojau, kad tuometinė Hamburgo lituanistinės mokyklos vadovė Salomėja ieško kolegės, nedvejodama prisijungiau. Prieš trejus metus ji man perdavė mokyklos vadovės pareigas.

Mūsų šeštadieninė mokyklėlė yra veikiau laisvalaikio mokykla, kurioje svarbiau bendrauti lietuviškai, pažinti lietuvišką abėcėlę, tradicijas, dainas ar šokius, nei mokytis gramatikos subtilybių. Nėra lengva išlaikyti vaikų motyvaciją dar ir šeštadieniais eiti į mokyklą, todėl labai svarbus vaidmuo tenka jų tėveliams. Be jų pastangų lituanistinės mokyklos ilgai neišsilaikytų.

Kaip žinia, dauguma užsienio lietuviškųjų mokyklėlių gauna finansavimą ir iš Lietuvos. Kuo gyva (finansiškai) mokyklėlės veikla? Ar Jums yra svarbi parama iš Lietuvos?

Mokykloje dirbame savanoriškais pagrindais. Finansavimą iš Lietuvos gauname

tik projektams, o ne mokyklos veiklai. Tačiau Užsienio reikalų ministerija arba Švietimo ir mokslo ministerija mus aprūpina vadovėliais ar kita mokomąja medžiaga. Tai taip pat parama ir aš ją vertinu.

Papildomai mokai lietuvių kalbos pagrindų ir norinčius jos mokytis suaugusiuosius. Kiek šiuo metu turi mokinių ir kokie jų pasiekimai?

Draugių vyrų paskatinta, ėmiausi mokyti lietuvių kalbos ir suaugusiuosius. Šiuo metu turiu šešis mokinius. Visi jie lietuvių kalbos mokosi iš meilės savo lietuviškai antrajai pusei, tik vienas mokinys mokosi dėl to, kad lietuvių kalbos prireikė darbe, mat keletą mėnesių praleis Lietuvoje ir nori nors šiek tiek suprasti lietuviškai.

Mūsų kalba tikrai nėra lengva. Kiek aš dar pati naujų dalykų joje atrandu! Todėl jaučiu didžiulę pagarbą tiems, kas imasi jos mokytis. Smagu matyti, kai mokiniai vis geriau išmoksta lietuvių kalbą, net jei kai kurie ir nedrįsta drąsiai prabilti. Bet jeigu lietuvės žmonos pradeda skųstis, nebegalinčios lietuviškai laisvai pasidalinti su draugėmis paslaptimis, nes mylimasis supranta, priimu tai kaip komplimentą.

Kokia būtų tavo nuomonė dėl gimtosios kalbos išlaikymo užsienyje? Pasidalink esamomis poreikio tendencijomis iš Hamburgo.

Stebėdama mokinius ir bendraudama su mamomis lietuvėmis supratau, kad išlaikyti gimtąją kalbą užsienyje kainuoja daug pastangų. Bet stengtis reikia, ir tikrai verta. Net jei kartais būna tarpsnių, kai vaikai nemato prasmės mokytis lietuvių kalbos (tai dažniausiai nutinka paauglystėje), nuleisti rankų negalima. Užaugę vaikai tikrai už tai padėkos. O ir seneliai džiaugsis galėdami su savo anūkais bendrauti lietuviškai.

Labai smagu vaikus stebėti po vasaros – visada žinau, kas atostogavo Lietuvoje. Tų vaikų lietuvių kalbos žodynas per atostogas gerokai prasiplečia. Tai dar vienas labai geras būdas mokytis lietuvių kalbos.

————––

Kalbinta viena iš A. Borusevičiūtės mokinių liuksemburgietė Amanda Kleinbart, jau ilgą laiką gyvenanti ir dirbanti Hamburge, pasakojo, kad mokytis lietuvių kalbos ją paskatino noras su draugu lietuviu bendrauti jo gimtąja kalba.

„Kai pirmą kartą išgirdau lietuvių kalbą, nesupratau nė vieno žodžio, nepaisant to,

kad esu imli kalboms ir mano šeimoje buvo kalbama net keliomis jų. Aš manau, kad lietuvių kalba – ypatinga ir labai poetiška, nors ir sunkiai išmokstama. Šiandien mano kalba pasiekė B1 lygį ir aš laukiu nesulaukiu, kada galėsiu toliau mokytis jos pas Astą, kadangi man tai suteikia daug laimės ir sėkmės. Džiaugiuosi kaskart nuvykusi į Lietuvą galėdama vis geriau kalbėti ir suprasti, ką man sako aplinkiniai.“, – pasakojo A. Kleinbart.

pasauliolietuvis.lt

Mielai pasidalysime svetainėje ir žurnale skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.

SPAUDOS, RADIJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS